

Замислилъ за сждбата на двамата наивни нещастници и съ негърпение очаквалъ завръщането на дѣдо духовникъ.

Пристигналъ въ монастиря, по покана на Егумена, навѣрно, по нѣкой църковни или народни работи, дѣдо духовникъ, завършилъ мисията си и, изпратенъ отъ егумена и монастирскитѣ братя, яхналъ коня си и отплътувалъ за Елена. На мѣстността дятка—въ боаза при кулата въ която живѣяли пазачи-заптии, той отсѣдналъ коня си за да го разведе и очуденъ останалъ, като видѣлъ, Добри Фурнаджията да развежда коня на заптията, а Иванъ Чавдаря да стои при сжщия и пазачитѣ. Заптитѣ, като видѣли дѣдо духовникъ, станали на